

Arrest

nr. 186 826 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. LANCKRIET *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 27 december 2007 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 23 oktober 2008 tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 22 132

van 28 januari 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Aan verzoeker wordt op 16 februari 2009 bevolen om het grondgebied te verlaten wat hij op 28 april 2009 zou gedaan hebben.

Op 18 februari 2011 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 4 juli 2011 de toekenning van de vluchtelingenstatus van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 69 453 van 28 oktober 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 20 september 2013 dient verzoeker samen met zijn echtgenote en dochter een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 september 2014 is de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 september 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.09.2013 werd ingediend door:

*K., A. I. (R.R.: ...)
geboren te Grodzenskaya op (...)1971*

en echtgenote:

*K., A. V. (R.R.: ...)
geboren te Grodzenskaya op (...)1964*

en meerderjarige dochter:

*K., D. (R.R.: ...)
geboren te Grodzenskaya op (...)1996*

*Nationaliteit: Wit-Rusland
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mij dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen duurzaam lokaal verankerd zouden zij, dat zij Nederlands zouden spreken en hiertoe vele taalopleidingen genoten hebben (zie inschrijvingsfiches, deelcertificaten, schrijven docente NT2), dat zij de verplichte cursussen maatschappelijke oriëntatie en inburgering gevolgd hebben (zie attest voor mevrouw) en dat hun kind aan een sportkamp deelnam in 2010 (zie bevestiging inschrijving), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkene verklaarden België te zijn binnengekomen op 27 december 2007, zij dienden diezelfde dag een asielaanvraag in. Hun dochter

kwam België binnen op 05 februari 2008. De asielaanvraag van mevrouw werd afgesloten op 23 oktober 2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De asielaanvraag van meneer werd afgesloten op 28 januari 2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de asielprocedure - namelijk 9 maand 26 dagen voor mevrouw en 1 jaar 1 maand 1 dag voor meneer — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan meneer op 16 februari 2009 en aan mevrouw op 13 oktober 2009. Op 28 april 2009 zou meneer België verlaten hebben en teruggekeerd zijn naar zijn vaderland, mevrouw en hun dochter zouden in België achtergebleven zijn.

Mevrouw diende op 22 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. Deze werd ontvankelijk bevonden op 28 april 2010 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om mevrouw en haar dochter in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 09 november 2010 werd de aanvraag echter ongegrond bevonden en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter in te trekken en om betrokkenen af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf. Mevrouw wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft haar ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Er werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 04 december 2010. Mevrouw gaf hier echter geen gevolg aan en verbleef sindsdien illegaal in België.

Op 31 januari 2011 kwam meneer terug naar België. Hij diende op 18 februari 2011 een tweede asielaanvraag in. Deze werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 oktober 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 05 december 2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan meneer, hij gaf hier geen gevolg aan en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van deze asiel procedure - namelijk 8 maand 10 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer verwijst naar de verblijfsduur van betrokkenen. We wijzen er op dat zij reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ondertekenen en verkozen hier geen gevolg aan te geven en zich te nestelen in illegaal verblijf. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Meester S. haalt aan dat betrokkenen een minderjarig schoolgaand kind hebben (zie allerlei schooldocumenten). We merken echter op dat de dochter van betrokkenen inmiddels meerderjarig is en bijgevolg niet langer schoolplichtig. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Er wordt eveneens verwezen naar meerdere artikelen uit het Kinderrechtenverdrag. Daar de dochter van betrokkenen inmiddels meerderjarig is, zijn deze artikelen niet van toepassing.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van

het artikel -3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

Op 12 september 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: K., A. I.

geboortedatum: (...)1971

geboorteplaats: Grodzenskaya

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in het door verzoeker ingediende verzoekschrift zijn echtgenote, A.V.K. en zijn meerderjarige dochter D.K. ook worden aangeduid als “*verzoekende partij*”. Zij hebben evenwel nagelaten om aan te tonen dat zij genieten van de kosteloze rechtspleging en hebben evenmin voldaan aan het verzoek van de Raad om het verschuldigde rolrecht te betalen. Er dient derhalve op te worden gewezen dat gelet op artikel 39/69, § 1, derde lid, 3° van de vreemdelingenwet het beroep dat werd ingesteld door verzoekers echtgenote en dochter niet op de rol kon worden geplaatst.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 september 2014, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat beide beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft

waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de beide bestreden beslissingen die op dezelfde datum, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

3.2 Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoeker geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangevoerd. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift in het tweede middel de schending opgeworpen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

Omwille van het voorgaande wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Verzoeker voert in zijn eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing waarin de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de

materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar de negatieve beslissing genomen in het kader van de asielaanvragen alsook de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen, de sterke integratie en de toepassing van internationale verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce

(Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun verblijfsprocedures, hun langdurig (ononderbroken) verblijf, hun sterke integratie, hun schoolgaande dochter en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien hebben de verzoekende partijen deze buitengewone omstandigheden niet opzettelijk gecreëerd.

4.1.3.

Er dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij de buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle eveneens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit navolgende bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

- 4.1.3.1.

Integratie

In de eerste bestreden beslissing wordt geoordeeld dat 'de elementen van integratie ... behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'.

Rekening houdende met de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet gevolgd worden.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

'Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen. Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen."

(Zie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012)

Er wordt in de eerste bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie (duurzame lokale verankering, langdurig verblijf in België, vrienden- en kennissenkring, sterke integratie...) niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet.

Er is geen sprake van een ware motivering.

Hoewel zou kunnen aanvaard worden dat elementen van integratie op zich niet voldoende zijn om als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen te worden, dienen deze elementen weliswaar in rekening gebracht worden in het geheel van de ingeroepen omstandigheden én dienen ze aan een ware beoordeling onderworpen worden.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van de verzoekende partijen en hun dochter is ontstaan in een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf.

De verzoekende partijen hebben bijgevolg voor wat betreft hun integratie gehandeld als zorgvuldige personen, door van de mogelijkheden geboden door de Belgische autoriteiten gebruik te maken.

De verzoekende partijen hebben weliswaar hun integratie zelf gecreëerd, maar ten dien einde geen misbruik gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

Recent heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende geoordeeld:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoorden dat

de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf.

De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde." (zie het arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

De loutere stelling dat 'de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld word en is geen afdoende motivering.

Het feit dat elementen van sterke integratie na een langdurig ononderbroken verblijf de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging staven, houdt niet in dat diezelfde elementen niet eveneens als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

- 4.1.3.2.

Humanitaire elementen

De aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen betreft een humanitaire regularisatie.

Gelet op het humanitaire karakter van de aanvraag, dient ten eerste met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval rekening gehouden te worden.

De beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken dient reeds in de fase van ontvankelijkheid op een humanitaire wijze te gebeuren.

Vanuit het humanitaire standpunt dient rekening gehouden te worden met de belangen van het kind.

De belangen van het kind, zoals vooropgesteld in het Kinderrechtenverdrag waaraan België verbonden is, dient in overweging genomen te worden in de ontvankelijkheidsfase.

De derde verzoekende partij is pas heel recent (op datum van 19/08/2014) meerderjarig geworden.

Het lijkt er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken bewust de beslissing in het kader van de humanitaire regularisatieaanvraag heeft uitgesteld tot na de meerderjarigheid van de derde verzoekende partij, zodoende geen rekening meer te hoeven houden met de belangen van het kind. Is hier (opnieuw) sprake van machtsmisbruik in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken?

Op het ogenblik van de aanvraag was de derde verzoekende partij minderjarig. De rechten van het kind, zoals gestipuleerd in het Kinderrechtenverdrag, werden dan ook terecht ingeroepen.

a)

Kinderen hebben het recht om in een stabiele leefomgeving op te groeien.

Kinderen hebben het recht zich te ontplooien en te ontwikkelen.

Het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun land van herkomst, al was het maar tijdelijk, doorbreekt de stabiliteit in het leven van de derde verzoekende partij.

De scholing van het kind draagt bij tot deze stabiliteit.

De derde verzoekende partij gaat nog naar de middelbare school. in het schooljaar 2014-2015 zal zij haar zesde middelbaar afmaken.

Een onderbreking van de scholing schaadt wel degelijk de belangen van het kind, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken minstens artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag met de voeten treedt:

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag:

"Belang van het kind

Het belang van het kind moet voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan. De overheid moet het welzijn van alle kinderen bevorderen en houdt toezicht op alle voorzieningen voor de zorg en bescherming van kinderen"

Artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag:

"Recht op leven en ontwikkeling.

Ieder kind heeft het recht op leven. De overheid waarborgt zoveel mogelijk het overleven en de ontwikkeling van het kind."

Deze rechten zijn in artikel 22bis van de Belgische Grondwet ingeschreven.

Kinderen dienen na een langdurig verblijf tevens van deze grondwettelijke rechten te genieten.

Dat de derde verzoekende partij na al haar inspanningen om zich alhier te integreren het antwoord krijgt dat geen verblijfsrecht kan gegeven worden, is voor haar uiterst ingrijpend.

Het tienermeisje, dat alhier op elfjarige leeftijd is aangekomen, beschouwt België na haar ononderbroken verblijf van zeven jaar immers als haar thuisland

De afwijzing is erg traumatiserend.

Kinderpsychiater Peter Adriaenssens heeft zijn licht laten schijnen op dergelijke situaties: kinderen die alhier geïntegreerd zijn terugsturen naar land van herkomst is een schending van de mensenrechten. Beschouwingen van kinderpsychiater Peter Adriaenssens kunnen als gezaghebbend beschouwd worden.

- 4.1.3.3.

Evenredigheidsstoets

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel eveneens heeft geschonden door geen afweging te maken tussen de ongemakken waarmee de verzoekende partijen zullen geconfronteerd worden bij een terugkeer voor onbepaalde duur naar hun land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten.

Door de Raad van State werd reeds geoordeeld dat het recht op eerbiediging van het familie-, gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid kan uitmaken indien er een kennelijke wanverhouding is tussen het doel en de gevolgen van de formaliteit en de gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die de uitvoering met zich meebrengt:

"Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2. van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleven zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Zie de Raad van State nr. 58.969,1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev. Dr. Étr. 1996, 742, T. Vreemd. 1997, 29)

Het recht op privéleven van de verzoekende partijen dient gerespecteerd te worden.

Dat van een gezin met een schoolgaande tiener vereist wordt om voor onbepaalde duur terug te keren naar hun land van herkomst, en aldus de stabiliteit die de tiener alhier kent achter zich moeten laten teneinde in onzekere levensomstandigheden terecht te komen, in wanverhouding staat tot het doel van de formaliteit. De formele vereisten zijn disproportioneel ten opzichte de humanitaire elementen eigen aan dit dossier.

4.1.3.4.

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

Anders bepalen zou leiden tot willekeur.

Ondanks het feit dat iedere aanvraag tot regularisatie individueel dient onderzocht te worden en de toekenning van een verblijfsrecht een gunst en geen recht is, dient duidelijkheid nagestreefd te worden zodoende willekeur of aan elkaar tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

De bevestiging van toepassing van de criteria door het kabinet De Block en de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken schept rechtmatige verwachtingen bij de rechtsonderhorige en een bestuur dient, overeenkomstig het vertrouwensbeginsel. de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen te honoreren.

De situatie van de verzoekende partijen is niet geheel in overeenstemming met één van de situatie beschreven in de regeringsinstructies, doch vindt aansluiting bij meerdere criteria die een langdurige

procédures en een langdurig ononderbroken verblijf, gepaard gaande met schoolgaand kinderen, als maatstaf vooropstellen (cf. critérium 1.2., 2.7. en 2.8.A van de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009).

De situatie van de verzoekende partijen kan evenzeer gekwalificeerd worden als een prangende humanitaire situatie, dewelke buitengewone omstandigheden impliceren.

De verzoekende partijen mochten verwachten dat zij van de gunst van de regularisatie zouden kunnen genieten.

Dat het anders oordelen niet alleen wijst op willekeur, doch ook een schending uitmaakt van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element die beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partijen bewijs leveren van hun duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partijen reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijven en dit reeds sinds december 2007 (februari 2008), aldus reeds zeven jaar.

De verzoekende partijen verbleven tijdens hun langdurige verblijfprocedures legaal in België.

Daarnaast is het zo dat de verzoekende partijen zich hebben geïntegreerd in België, taallessen hebben gevolgd en een sociaal netwerk hebben opgebouwd.

De derde verzoekende partij is schoolgaand en heeft zich ook aangepast aan de Belgische samenleving.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

4.1.4

De beslissing tot onontvankelijkheid genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient dan ook vernietigd te worden."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Artikel 2 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoeker ingeroepen elementen – de elementen van integratie waaruit blijkt dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, de verblijfsduur in België, het minderjarig schoolgaand kind, en de vermeende schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM - geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte

en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet meer doet dan de door verzoeker als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen van integratie opsommen, zonder deze elementen in hun geheel aan een ware beoordeling te onderwerpen en zonder te motiveren waarom deze elementen *in concreto* niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 20 september 2013 voerde verzoeker als buitengewone omstandigheden die het hem onmogelijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst de volgende elementen aan: de behandelingstermijn van de procedures, dat hij en zijn gezin duurzaam lokaal verankerd zijn, de verblijfsduur, het tijdelijk verblijf van zijn echtgenote op grond van haar medische problemen, het schoolgaand kind (intussen meerderjarig), kennis van het Nederlands, het volgen van taalopleidingen en de cursus maatschappelijke oriëntatie, het inroepen van de bescherming op grond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en het Kinderrechtenverdrag. De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk de

door verzoeker in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen heeft betrokken in zijn beoordeling van het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Aangaande verzoekers duur van de asielprocedures stelt de verweerder in de bestreden beslissing vast dat de eerste asielprocedure 1 jaar en 1 maand heeft geduurd wat niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verzoeker zou op 28 april 2009 België hebben verlaten. Op 31 januari 2011 keerde verzoeker terug naar België. De tweede asielprocedure duurde 8 maand en was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Aangaande de verblijfsduur wijst verweerder op de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan in het bijzonder door zijn echtgenote en dochter geen gevolg werd gegeven.

Wat verzoekers dochter betreft, stelt verweerder vast dat zij ondertussen meerderjarig is en bijgevolg niet langer schoolplichtig. Ook de beweerde schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet als buitengewone omstandigheid aanvaard aangezien verzoeker zich heeft beperkt tot een loutere algemene bewering dat dit artikel geschonden zou worden, die niet op de eigen situatie wordt toegepast.

Wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de verweerder op dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie (verzoekers lokale verankering en zijn talenkennis) stelt verweerder dat deze elementen van integratie behoren tot het onderzoek ten gronde en dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure kan ingediend worden.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State zijn elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* Verweerder kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Hieruit blijkt dat verweerder alle in de aanvraag aangehaalde buitengewone elementen in zijn beoordeling *in concreto* heeft betrokken en dus dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij stelt dat er geen ware motivering zou zijn.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door verweerder, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad stelt echter vast dat verzoeker heeft nagelaten toe te lichten waarom de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Minstens komt de uiteenzetting overeen met hetgeen onder de motiveringsplicht werd ontwikkeld. Dit onderdeel van het middel is zoniet onontvankelijk, dan minstens ongegrond.

Verzoeker stelt dat verweerder de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een manifest onzorgvuldige, dan wel onredelijke manier heeft behandeld. Zo verwijt verzoeker aan verweerder onvoldoende rekening te hebben gehouden met de humanitaire elementen eigen aan het individuele geval. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat het gezin geïntegreerd is dat het gevolg is van een langdurige periode van legaal dan wel gedoogd verblijf.

Verzoeker maakt evenwel in het verzoekschrift niet aannemelijk waarom zijn integratie en die van zijn gezin het voor hem onmogelijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk waarom hij omwille van het kind dat thans meerderjarig is en over een verblijfskaart beschikt op grond van haar studies, niet tijdelijk naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker verwijst nog naar een arrest nr. 92 227 van de Raad van 27 november 2012 en naar arrest nr. 122 728 van de Raad van 18 april 2014 en meent dat deze arresten *in casu* naar analogie kunnen worden toegepast. De Raad kan echter geen "analoge" redenering aanvaarden, nu het desbetreffende eerste arrest een beslissing van verweerder betrof waarin de aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond werd verklaard en het tweede arrest een beslissing betrof waarin een verblijfsrecht in functie van de vader werd ingetrokken, terwijl in de thans bestreden beslissing een aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd bevonden.

De Raad stelt vast dat verweerder niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat verzoekers langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid vormen die het verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk maken zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in zijn land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangenomen.

Verzoeker acht verder het evenredigheidsbeginsel geschonden omdat verweerder geen afweging zou gemaakt hebben tussen de ongemakken waarmee verzoeker zal geconfronteerd worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en de doelstelling van de formaliteiten vervat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij verwijst naar arrest nr. 58.969 van de Raad van State van 1 april 1996, naar zijn privéleven en in het bijzonder zijn schoolgaande dochter.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat deze beginselen de Raad niet toestaan het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In het arrest van de Raad van State waar verzoeker naar verwijst, meende deze dat het evenredigheidsbeginsel was geschonden door te vereisen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in Iran zou gebeuren door de betrokkenen die de ouders waren van twee zonen en een dochter, allen erkende vluchtelingen in België. In die zaak volgde de Raad van State verzoekers in hun pleidooi dat het vervullen van de formaliteit een onevenredige inmenging betekende in het gezinsleven, nu waarschijnlijk de ouders van hun kinderen en kleinkinderen zouden gescheiden worden en het vervullen van die formaliteit voor de ouders evenmin zonder gevaar zou zijn nu zij zouden verantwoordelijk kunnen geacht worden voor de erkenning van hun kinderen als vluchteling, hetgeen door het Iraanse regime als verraad wordt beschouwd. De Raad meent dat *in casu* de feiten niet vergelijkbaar zijn met de feiten die door de Raad van State als een onevenredige inmenging in het gezinsleven werden beschouwd. *In casu* werden immers geen veiligheidsargumenten concreet gemaakt.

Een disproportionaliteit tussen het belang van verzoeker enerzijds, dat *in se* erin bestaat zijn privéleven in België te onderbreken en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Bovendien wijst verzoekers raadsman ter terechtzitting op de verblijfskaart van verzoekers dochter in functie van haar studies. Een disproportionaliteit tussen het belang van verzoeker enerzijds, dat *in se* erin bestaat er niet toe gehouden te zijn om zijn regularisatieaanvraag in het herkomstland te moeten indienen en de belangen

van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Er blijkt *in casu* dan ook niet dat verweerders beoordeling tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet weerhouden.

Zoals verzoeker aanvoert, houdt het vertrouwensbeginsel in dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoeker verwijst in dit onderdeel van het eerste middel naar de criteria van de instructies van 19 juli 2009 die werden vernietigd door de Raad van State. Hij stipt aan dat het kabinet De Block heeft bevestigd dat deze criteria blijven gelden voor wie eraan voldoet totdat een nieuw beleid bekend wordt gemaakt. Daarom zou verzoeker nog altijd mogen verwachten dat met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies rekening wordt gehouden.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft inderdaad op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen of een achterliggende filosofie.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoeker er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker gaat verder in zijn betoog dat hij zich bevindt in een situatie die nauw aansluit bij de voorwaarde van de “duurzame lokale verankering” zoals bedoeld in de regeringsinstructies van 19 juli 2009 alsook in een prangende humanitaire situatie. Hij verwijst opnieuw naar de elementen van integratie (langdurig verblijf in België en schoolgaand kind) en meent dat in geval van een prangende humanitaire situatie geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond.

Uit de boven geciteerde rechtspraak van de Raad van State blijkt duidelijk dat eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid. Het feit dat de instructies het mogelijk maakten om de wet opzij te zetten wat betreft het moeten aantonen van de buitengewone omstandigheden, was precies de reden waarom de Raad van State de instructies niet conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet achtte en daarom de instructies vernietigde. Elementen van duurzame lokale verankering vormen in principe geen buitengewone omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken de aanvraag in het buitenland te doen. Een prangende humanitaire situatie, in de zin van bijvoorbeeld de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, vervolging in het land van herkomst, ernstige ziekte dan weer wel, doch verzoeker heeft geen dergelijke elementen

opgeworpen in het kader van deze procedure. Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is wat verzoeker lijkt te begrijpen onder de achterliggende filosofie of het afgesproken regularisatiebeleid. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoeker positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Waar verzoeker hierin eveneens een schending ziet van het non-discriminatiebeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, stipt de Raad aan dat het non-discriminatiebeginsel en de geciteerde grondwetsartikelen vereisen dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Verzoeker laat echter in het geheel na *in concreto* aan te tonen met welke personen hij zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevindt, die wel in toepassing van de vernietigde instructie werden geregulariseerd. Hoe dan ook dient gesteld dat uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken geen recht kan worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het non-discriminatiebeginsel (naar analogie RvS 16 september 2014, nr. 228.370).

Een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het non-discriminatiebeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen.

Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, alsook artikel 22*bis* van de Grondwet merkt verweerder in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers dochter inmiddels meerderjarig is en deze artikelen niet meer van toepassing zijn. Ter terechtzitting wijst verzoekers raadsman bovendien op de tijdelijke verblijfsmachtiging waarover zij beschikt omwille van haar studies.

Een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 22*bis* van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partijen mede te delen dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Kinderrechtenverdrag.

*Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlages 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.
Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).*

*Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:
"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind. het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Met andere woorden, humanitaire aspecten dienen in rekening gebracht te worden bij het al dan niet uitvaardigen van een verwijderingsbeslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken is nochtans erg goed op de hoogte van de humanitaire aspecten eigen aan het dossier van de verzoekende partijen, gelet op de aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Een mogelijke schending van de rechten van de kinderen dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

In de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verwezen naar ondermeer de rechten van het kind.

De verzoekende partij roept aldus uitdrukkelijk dit verdrag in teneinde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook op expliciete wijze argumenteren waarom de toepassing van dit verdrag niet kunnen plaatsvinden.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen, hoewel de toepassing hiervan uitdrukkelijk werd verzocht door de verzoekende partijen.

Een mogelijke schending van de rechten van het kind dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

4.2.3.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

De bevelen om het grondgebied te verlaten zijn disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoekende partijen kunnen invoeren om wel in België te verblijven.

De tweede, derde en vierde bestreden beslissing zijn kennelijk onzorgvuldig en maken een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen.

4.2.4.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de tweede, derde en vierde bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen heeft rekening gehouden, wetende de humanitaire aspecten én de belangen van het kind."

4.4 De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker meent dat verweerder bij het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met zijn specifieke situatie, meer bepaald met het hoger belang van het kind.

De tweede bestreden beslissing bevat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen. Zo verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en vermeldt ze dat verzoeker niet over een geldig visum beschikt.

De relevante bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Zoals verzoeker terecht aanvoert, blijkt uit deze bepalingen dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van betrokkene in het licht van de meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag.

De Raad wijst echter op de termen "*houdt rekening met*" van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en leest hierin geen formele motiveringsplicht. Ook uit het administratief dossier kan blijken dat met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden. In het administratief dossier bevindt zich *in casu* een synthesenota van 1 september 2014 waaruit blijkt dat verweerder voorafgaandelijk aan het nemen van de verwijderingsmaatregel in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderzoek heeft gedaan naar de aanwezigheid van kinderen, hun gezins- en familieleven en hun gezondheidstoestand. Hieruit blijkt dat verweerder heeft voldaan aan zijn verplichting, opgelegd door de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, om rekening te houden met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en meer bepaald met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Ook al verdient het aanbeveling dat dergelijk onderzoek ook formeel uit de motivering van het bestreden bevel zou blijken, toch kan de Raad verzoeker niet volgen dat op verweerder een verplichting zou rusten om expliciet in de verwijderingsmaatregel omtrent dit onderzoek te motiveren.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van de artikelen 74/13 of 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 niet aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoeker herhaalt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich had moeten informeren over de persoonlijke situatie van verzoeker teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen. Het weze opnieuw aangestipt dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde zich voor het opleggen van de tweede bestreden beslissing heeft geïnformeerd omtrent het gezinsleven, het hoger belang van eventuele kinderen en de

gezondheidstoestand van verzoeker, zodanig dat wel redelijkerwijs kan worden voorgehouden dat hij met kennis van zaken zijn beslissing heeft genomen. Eveneens stelde de Raad hierboven dat dit niet formeel uit de bestreden beslissing moet blijken gezien de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN